

Список використаних джерел

1. Арбітман А. Комунікативний простір блогосфери: функції та дисфункції / А. Арбітман // Актуальні проблеми психології, соціології, педагогіки. К., 2010. – С.116– 123.
2. Як зросла роль соціального трафіку: Основні джерела трафіку «Української блогосфери» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://blogosphere.com.ua/2010/11/18/main-traffic-sources-for-ukrainian-blogosphere/>. – Назва з екрана.
3. Zimmer Michael A topology of Twitter research: disciplines, methods, and ethics», Aslib Journal of Information Management, Vol. 66 Iss: 3, pp.250
4. Боклаж Є. Дослідження «обраного» у Твіттері [Електронний ресурс] / Є. Боклаж. – Режим доступу: <http://ua.ejo-online.eu/1850>.

ЛПУФРІЄВА П. Д.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач кафедри прикладної лінгвістики

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПОЛІЛІНГВІЗМУ В УКРАЇНСЬКИХ ЗМІ

В умовах глобалізації та зростаючої міграції населення багатомовність є одним з визначальних чинників міжкультурного взаємопорозуміння, вдалого працевлаштування для конкретних людей та конкурентоспроможності для всієї Європи. Тому полілінгвістична освіта відіграє важливу роль в інтеграційних процесах української вищої освіти до Європейського загальноосвітнього простору.

У сучасній вітчизняній лінгвістиці існує декілька рівнозначних термінів (багатомовність, полілінгвізм, мультилінгвізм і плюрилінгвізм) для позначення ситуації, коли окремий індивід або певна соціальна спільнота використовують декілька мов при взаємодії з іншими людьми, при цьому мова обирається відповідно до конкретної ситуації спілкування. Будь-яка мова — це не тільки і не стільки засіб комунікації, це спосіб існування культури, спосіб передачі цінностей, що поділяє даний народ, це спосіб особливого світобачення, своєрідного мислення.

Визначення поняття «полілінгвізм (плюрилінгвізм)» наведено в документі «Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти» (Common European Framework of Reference for Languages), а саме «плюрилінгвізм — це здатність використовувати мови задля цілей спілкування та участі в міжкультурній взаємодії, де особа, з точки зору представника певного соціуму, має різнорівневі уміння з декількох мов та досвід декількох культур. Це представляє собою не накладення чи співставлення окремих компетенцій, а радше існування складної, комплексної

компетенції як системи складових (компетенцій), якої може набувати користувач» [4].

За визначенням Ф. С. Бацевича, полілінгвізм — це здатність індивіда чи мовної спільноти по чергово використовувати кілька мов для забезпечення комунікативних потреб [3]. Полілінгвізм відрізняється від мультилінгвізму, що є знанням певної кількості мов або співіснуванням різних мов у окремому суспільстві. На відміну від цього, плюрилінгвальний підхід припускає той факт, що у процесі розширення індивідуального мовного досвіду особистості в її культурних аспектах від рівня побутового мовлення до мови спільноти у широкому сенсі і далі до мов інших народів, він або вона не сприймають ці мови у вигляді чітко розмежованих розумових блоків, проте у них формується комунікативна компетенція, всередині якої усі мовні знання і досвід є складниками, та в якій мови переплітаються і взаємодіють [1]. Полілінгвістична освіта сприяє формуванню у студентів певних фонових знань, тобто знань про культуру, традиції, того реального фону, на базі якого розвивається картина життя іншої країни, іншого народу. Крім того, полілінгвістична освіта закладає основи мовної толерантності.

Сама ідея полілінгвізму поки що не досить поширена в Україні, але в науковому середовищі вже сформовано таке поняття, як «плюрилінгвістична компетенція». Знання граматичних основ мови або окремих слів і виразів уже може вважатися в певному вигляді плюрилінгвістичною компетенцією. І ця компетенція в сучасному українському суспільстві, на наш погляд, формується не тільки усвідомлено на заняттях з іноземних мов, але й неусвідомлено. На даному стані важлива роль у розповсюдженні ідей полілінгвізму належить засобам масової інформації, публікаціям статей на тему багатомовного та міжкультурного спілкування, обміну культурним досвідом. В оточенні величезної кількості інформації з різноманітних друкованих та електронних джерел читач пемінує засвоює, хай навіть уривчасті, але знання інших мов і культур.

Аналіз показав, що доля іншомовної лексики настільки висока, що на кожній сторінці будь-якого журналу можна знайти хоч би по одному запозиченню або варваризму. Це — слова з англійської, французької, німецької, італійської, індійської, японської та інших мов, що позначають реалії та екзотизми зі сфери національного побуту, спорту, моди та ін. Відмінною рисою входження іншомовної лексики в українську мову мас-медіа є збереження латинського або змішаного написання (prêt-à-porter, вір-обслуговування, fashion експерт, магазин duty-free). Про плюрилінгвістичну компетенцію авторів журналів говорить той факт, що часто цілі фрази, назви рубрик і статей написані не по-українськи. Вони містять не тільки власні імена (відомі марки й бренди), але й загальні назви. Наприклад, київський журнал має англomовну назву та назви рубрик в оригінальному написанні: «Viva!» «Promotion», «Street

stile», «Beauty trend» [5]. Теорія пюорилінгвізму дозволяє по-новому глянути на проблему запозичень. Якщо традиційно такі лексичні одиниці вважались би варваризмами, що порушують чистоту української мови, то в світлі пюорилінгвізму можна припустити, що вони є засобом трансляції чужої культури та мови. Читаючи статті в сучасних глянце-вих журналах для жінок, чоловіків, молоді, можна зробити висновок, що їх автори тою чи іншою мірою володіють іноземними мовами та вважають можливим інтегрувати іпшомовні лексеми в структуру сучасного україномовного дискурсу. Таким чином вони сприяють, хай незначною мірою і тільки на фонетичному та лексичному рівнях, формуванню і розвитку пюорилінгвістичної компетенції своїх читачів. З цієї точки зору, англіцизми та інші варваризми в українському дискурсі можуть розглядатися не як негативне, а як позитивне явище, що стимулює у читачів процес пізнання нових мов і культур [2].

Список використаних джерел

1. Андрущенко В. П. Філософія освіти XXI століття: пошук пріоритетів/ Віктор Андрущенко // Філософія освіти. – 2005. № 1.
2. Аствацатрян М. Г. Новая онтология языкового образования. Ереван. 2007. [Електронний ресурс]. URL: <http://old.brusov.am/docs/Anthology.ppt>.
3. Башевич Ф. С. Словник термінів міжкультурної комунікації [електронний ресурс] / Ф. С. Башевич. – Режим доступу: <http://terminy-mizhkult-komunikacii.wikidot.com/slovyk>.
4. Загальнотерпфейські Ресоменплатії з мовпої освіти: вивчення, викладання, оцінювання / Науковий редактор українського видання доктор пед. наук, проф. С. Ю. Ніколаєва. К.: Летвіт, 2003.
5. Журнал «Viva!» № 6, 2016.

ДУБРОВА Н. І.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач кафедри прикладної лінгвістики

ГЕНЕЗИС І РОЗВИТОК СУЧАСНОЇ ПРАВНИЧОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ

Мова права є одним з найдавніших прошарків мови. Багато найбільш раннях пам'яток мови були саме правовими — тож мова права почала утворюватися одночасно з виникненням права. Юридична термінологія як найдавніший пласт термінологічної лексики української мови зафіксована в перших юридичних писемних пам'ятках періоду Київської Русі (договорах руських з греками 907, 911 і 944 рр., Правлі Руській, уставах князів тощо).